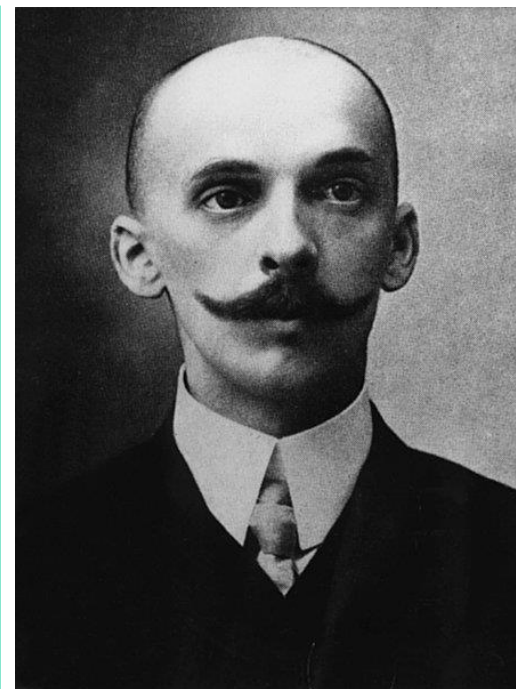
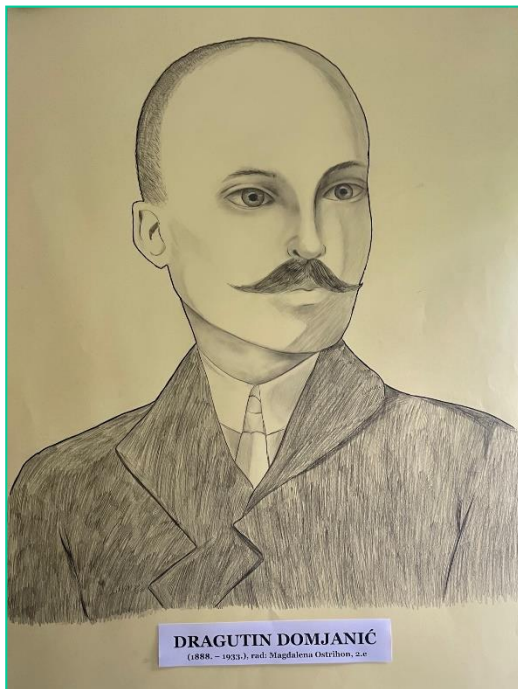

PROJEKT GIMNAZIJE SESVETE

DRAGUTIN DOMJANIĆ

***Po dragome kraju
90. obljetnica Domjanićeve smrti***

Pripremila RUŽA JOZIĆ, Gimnazija Sesvete, svibanj 2023.

- *Dragutin Domjanić je rođen 12. rujna 1875., u mjestu Krče, kod Sv. Ivana Zeline (majka Zora i otac Milivoj Domjanić).*
- *Otac mu je umro već 1880. i ostao je sam s majkom i sestrom.*

Ovdje je kršten 19. IX 1875.

Dragutin Domjanić

hrvatski pjesnik

koji je rođen 12. IX 1875. u

Krčima u Adamovcu

**NATPIS U CRKVI PRESVETOG TROJSTVA
U MORAVČU, gdje je kršten Dragutin Domjanić**

Osnovnu školu D. Domjanić pohađa u Plemićkom konviktu, a zatim i gimnaziju u Zagrebu. Završava studij prava 1898. godine, da bi godinu dana potom i doktorirao, te se zaposlio kao istražni županijski sudac.

(Ostaci drvene arhitekture u Adamovcu, kojoj je pripadala i Domjanićeva rodna kuća)

Iako poznat u prvom redu kao pjesnik kajkavskoga književnog izraza, DOMJANIĆ je književni put započeo štokavskom zbirkom Pjesme (1909.), u kojoj je izrazio svoje temeljne osjećaje i poglede na svijet, što je ponovio i u kajkavskim pjesničkim zbirkama (Kipci i popevke, 1917.; V suncu i senci, 1927.; Po dragomu kraju, 1933.).

Domjanićeva poezija

U najboljim pjesmama uspio je uskladiti subjektivnu pjesničku misao s ambijentom i jezikom, pri čemu je do punog izražaja došao smisao i osjećaj za boju, zvuk, melodioznost i slikovitost u skladu s impresionističkim pjesništvom karakterističnim za razdoblje moderne na prijelazu stoljeća. U takvim pjesmama treba tražiti vrhunske domete njegove umjetnosti, kao i u nekim stihovima s ratnom tematikom (*Prošecija; Ciklame, krvave ciklame*), u kojima je progovorio i pjesnik društvene optužbe, iako i tu s prizvukom sentimentalizma.

Pod pseudonimom *Vujec Grga* objavio je *marionetsku igru* za djecu *Petrica Kerempuh i spametni osel* (1921).

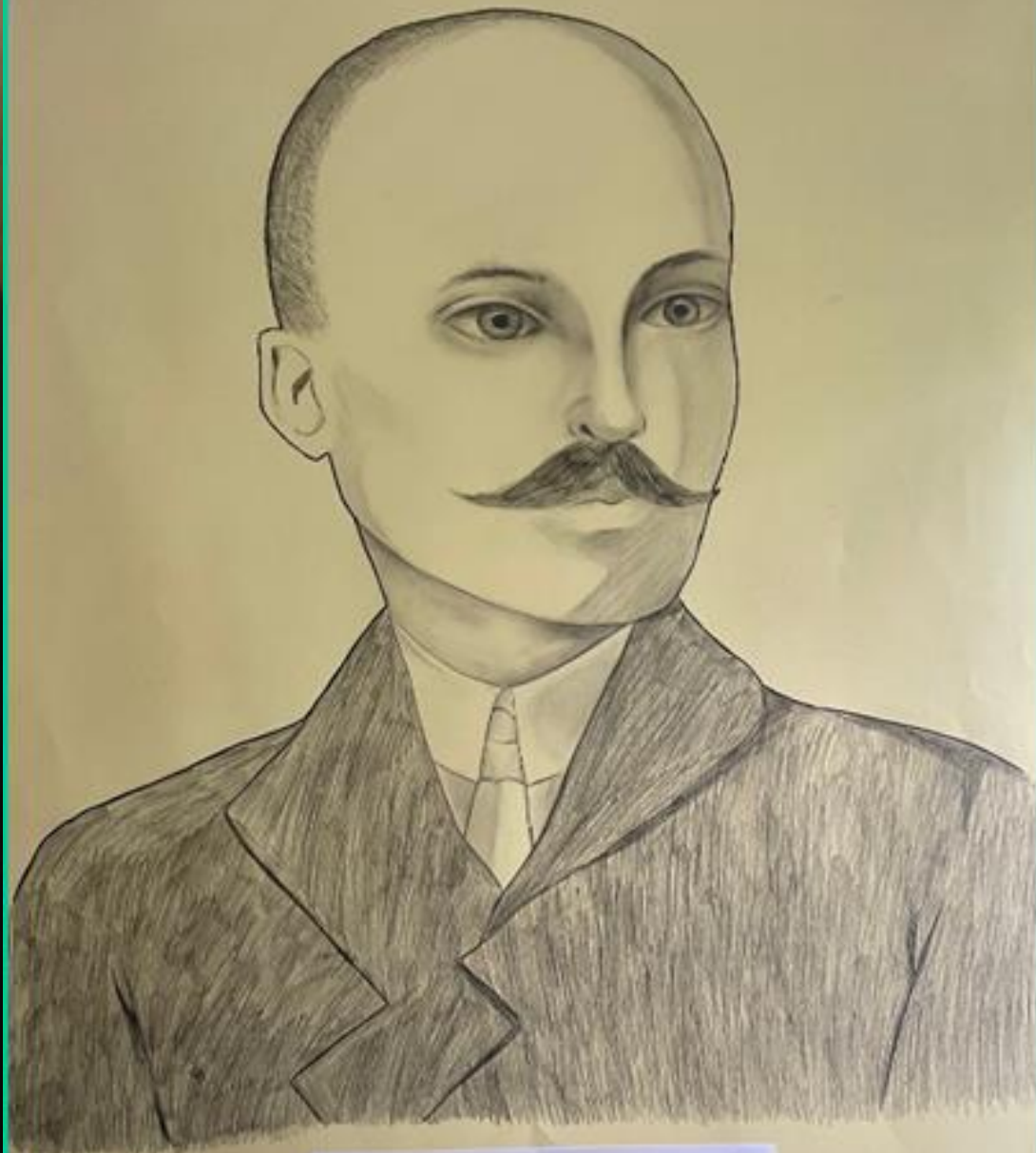

**Godine 1919. D. Domjanić je izabran za člana JAZU (HAZU),
a od 1928. izabran je za predsjednika PEN-književnog kluba
za Hrvatsku i ostao na čelu do smrti.**

PRI KAMENITIH VRATIH

*Z oltara v črnu noć
Do luči luč trepeče,
Molitvah vrući žar
Gori iz vsake sveće.
I moja naj se sad
Molitva tiha zdiže,
Kad nebo čuje mir
I kad nam vsim vsim je bliže.
Tam drage oči su,
Kaj mrak nigdar ne zmuti,
Tam dobro srce je,
Kaj vsaku žalost ćuti.
O drage oči, vi,
Poglečte v toj noći
I svetla dajte mi
Vu tugi kak v slepoći.
O, dobro srce, ti,
Poslušaj me z višine,
Kak teško mi je tak,
Kad duša moja gine.
I če tak mora bit,
Če vraćtva ni tim bolim,
Daj meni mira bar,
To, samo to, ja molim.*

DRAGUTIN DOMJANIĆ

(1888. – 1933.), red. Magdalena Ostrihon, 2.0

Domjanićeva socijalna i urbana lirika

DOMJANIĆEVA LJUBAVNA POEZIJA

• "...Ljubavnu poeziju rijetko pišu sretni ljubavnici. O kruhu najljepše snajaju gladni, kažu da u snu osjećaju njegov miris, neusporediv kao miris mora. U Domjanićevoj ljubavnoj lirici ima bogatog dekora (i crnih kamina, starih mletačkih zrcala, blijedih goblena, mramornih stuba s terase, mustlina, bijelih staza, hladnih fontana), ima u tim stihovima i tuge i zanosa, ali prave ljubavi, na žalost nema..."
(Mladen Kuzmanović)

JEZIK DOMJANIĆEVE POEZIJE

• "Jezik Domjanićeve poezije nije nikakav konkretan lokalni idiom mada taj jezik nosi u sebi leksički i sintaktički biljeg zelinskog kajkavskog idioma i urbane, zagrebačke kajkavštine kao intimnog žargona građansko-intelektualnog sloja... on je ipak oblikovan po mjeri Domjanićeva estetskog osjećaja i izražajnih potreba, jezik koji je prošao filter jedne senzibilne po mnogim osobinama estetizirane prirode." (M. Sicek)

DRAGUTIN DOMJANIĆ (1875. – 1933.)

POZABLJENI AMOR

Grubov prerezani red
Amor smeđ listja na stapu
Nekak jalosno gleda
Praznu vu mehruu klapu.
Čisto pozabljen je on,
Pavuk mu prede prek čela,
Lasi posipal je prah.
V ruki pretrgnuta strela.
Senja on: Srebrna nož,
V spomenku ideju pari,
Tiha i sladka im reč,
Grabri si šušakaju stari.
Jeden najljubljeni par
Doček je k njemu sim sedet,
Kmica ni videla niš,
Amor, je strmil se gledet.

CIKLAME, KRVAVE CIKLAME

Tam sunce je strusilo zlato Čez listja na prepruti i na me, Iz luga su lukale guste Dišće, črne ciklame.	Vur reku želznu je cesta, Železna tam ružju kola I vorzju naše soldate Bez broja prek brega i dola
Ciklame, krvave ciklame, Da broja ni moći im znati, Tak puno, da čoveku čisto I smililo naišel se stati.	I tam, gde su najgorši boji, Gde nigdo se smrti ne straši I najviše gde ih pogibni, Sigurno tam budeju naš.
Veļju, da negda je zlavna Tam groblje zapušćeno bilo I svega je preprut prerasta I cvetje ciklanah je skrilo.	Po celomu svetu su boji, Na biljake sntrom ih pada I samo se širju groblja Prek zemlje i sela i grada

I DOŠLA JE NOĆ IZ ŽALOST
NA NEBO NA ZEMLJU I NA ME
I VIDELI SEM VSGUDE PO SVETU
CIKLAME, KRVAVE CIKLAME

Domjanić je umro u Zagrebu 7. lipnja 1933.
Spomenik D. Domjaniću na Zrinjevcu.

Spomen – ploča Dragutinu Domjaniću Gundulićeva ulica u Zagrebu

STELLA MARIS (MOJOJ MAJCI)

Još tren, samo kratak tren
I svega bi nestalo bilo,
I samo bi galebna krljo
Bljesnulo gore visoko,
A moje bi umorno oko
Gledalo posljednji put
Beskrajnu, tihu modrinu,
I onda bi zasio sve
U meki i blagu trninu,
I bijelog oblaka bi sjena
I drhtava slika njena
Treperila s vode ko prijle.
Vrba bi htjela da svije
Hladovite sjenice mir...
I meki ko latica ruže
Brisao spomen i vid.
O, tako sam hito da počivam
O, tako sam hito da snivam,
Da vala me predaje val
I miluje, nosi i njiše;
I da se ne probadim više,
Dok ne stignem na onaj žal
Gdje duša će slobodna biti
Bez tijela i boli i strasti
I čista ko rose kap.
Zar rodni u cvijetu kraj?
Ne, ne! Samo kratak tren
Plavo mi sunlo se oko,
Dobrote puno, duboko,
I ruka staračka, bijela
Prešla mi preko čela,
I rječe je zazvonila blaga,
Kao da duta mi draga,
O, je sam taj poznao glas!
On opet u život me zvač,
On posljednju snagu mi dao:
- Tvoj, majko, dragi glas!

Jan Krehula, 1.a

FALA

Za vsaku dobru reč,
Kaj reći si mi znala,
Za vsaki pogled tvoj,
Za vsaki smeh tvoj, fala!

Tak malo dobroga
V življenju tu se najde,
I će je sunce čas,
Za oblak taki zajde.

A ti si v srce mi
Tak puno sunca dala.
Kaj morem ti neg reč:
Od vsega srca Fala!

Iva Stanić, 4.c

ROŽE I JAGODE

Ja vsakoga imam sadja,
Ja imam ti sam jagodišće,
I rad ti od vsega ja dam,
Kaj god tvoja želja si išće.
Vu cvetju je hiža mi vsa,
Na dalko te, rože je znati:
Črlene i bele kak sneg,
I vse bi ti hotel ih dati.
Ti imaš obrazec svoj bel,
Koj vredi i sela i zlata,
I vusta kak jagodah rad
I s tem si bogata, bogata.
I dam ti ja hižu i vse,
Da smem ti podragati lice
I kušat ti jedanput bar
Na vustah te jagodice.

Nika Krkač, 4.c

V LETU

Čez poljane veter ide,
Vrbe se srebriju,
Kaj to dalki zvon žaluje,
Čiju tugu, čiju?
Janjčeki na nebu beli,
V selu narod mladi,
Zbiraju se i glediju
Kaj bi videt radi?
Kaj je lepo, vse je ovde,
Kak da selo cvete,
Samo jedna ni med njimi,
Drago, zlatno dete.
Nju su v samih rožah znesli,
Zakaj vsi mučiju,
Zato je l' da spat i more,
Da ju ne zbudiju?
Vse sad cvete, zakaj mora
Moja roža spati,
Ja bi, da ju morem zbudit,
Štel življenje dati.

Dario Zorić, 1.b

Spomen–ploča Dragutinu Domjaniću u Gundulićevoj ulici u Zagrebu, u kojoj je Domjanić živio, nakon zaposlenja u Zagrebu, do svoje smrti, 7. lipnja 1933.

Kao i njegove kultne pjesme ***Kaj i Fala***, i ove dvije marijanske zapravo u punini svjedoče o duboku poistovjećivanju pjesnika i naroda. Riječ je o marijanskim pjesmama ***K suncu prosi vsaka roža i Ljiljane bijeli***“, koje trajno zrcale ljepotu Domjanićeve riječi.

Domjanićeva pejzažna lirika

DOMJANIĆEVA PEJZAŽNA LIRIKA

“ U poetiku modernizma Domjanić se uključio onakvim pristupom kakav je A.B.Šimić definirao kao slikarski impresionizam. Slika (pejzaž) stalno je bila izvor Domjanićevih poetskih nadahnuća, a u ponajboljim stihovima pejzažni su ugodaji bili nerijetko – u modernističkoj maniri – sredstvo izražavanja vlastitih emocionalnih osjećaja, unutarnjih sukoba i, napokon, osobnog svjetonazora izgrađenog na konfliktu stvarnosti i iluzija, a koji je sukob poetski rješavao stvaranjem idiličnih, harmoničnih, arkadjskih ugodaja i poetskim bijegom iz banalne stvarnosti u svoje imaginarne svjetove... “

(Miroslav Šiel)

Upali svoju luč kad je drugdje mrak.

Smisao jezika je zvuk.
A zvuk pada na organ sluha.
Zato samo misli govore tiho.
Shvati se misao mislju...
Možeš misli prosipati, ali ih
ne traži ako ne znaš gdje su.

GROZDJE ZRELI

Šušice je čut
I list se vre čut
Zavija na vejah i pada,
A suncu gori
Da grozdje zreli,
Da jagoda pulenut bi rada.

I skoro ves heraj
Zadišal bu taj,
Popovihal razlejal se val
Žavonel bu smeh
I čisto bu greh,
Čdo ne bu navžili se znal.

Dok svet bu taj cel
Veseliti se smel,
Žalostno bu samomu meni,
Ameni bu žal.
Da drugi je bral
Moj grozdek, moj sladki, črteni.

KAPRIJA
Zvončeki slatko su cinkaju,
Fletno nam tako letaju,
Luči vu snegu se stakaju,
Zvezde se dalje bližaju.
V nebu sigurno su anđeli,
Skrili od zime se hladu,
Ruk na zvezdah topnju si,
Nemirju paziti na ljudu.
Vakni su i vre zbrisati,
V belih perikah uljeje,
Zvončeki veselo cinkaju,
Kak da se neza to amije.

Obiluje još ognji si kerija
I žame vu dole se žerija
I oblač, belji se i lagira
Za one kak plavne plavira
Tama tiš na divovci nastiraju,
Ovni žamci su dalek na dječiraju,
Vša polja su dalek je kerija,
Vša žičnjak pacunam je glava.
Kaj ne rad se ne žame dalaš,
Moj cel dala skrojo veselaš
I letati v gori i dole,
Pitalište žam žirja i - žirja.

KAJ VOPISI SENJA

Vite steze vu rožah
Rgnufite dišice,
Ves vrt je puni sunca,
Da znaš vse trepeće.

Obilaček po nebu
Si stihla putuje,
A z trave još samo
Ščurica se čuje.

I rože su teške,
I lišje blede,
I jena kraj druge
Vre ognju vezede.

A ober rondošali
I rožah gredavih
Tak čušni su kiperi
Va kuglani tri plavih.

Vše nekak je malo,
Vše nekak se menja
To valjda je vaden,
Kaj vrt si serja.

KUPINE

Sunce greje, žarko sunce,
Zrele su kupine,
A za tobom srce moje
Hoće da pogine.

Steza me hitra steza
V taji i mekije,
Nemam su sastaviti misla
Kaj se žari po te.

Kaj se meni puni steza,
Gde vu tvoj oči
Jam biva popoštiosam
I po čnoj noći.

Al drugi bu ti dragal,
Oči kak kupine,
Zato mi za tobom vrec
Hoće da pogine.

LAN

Dalko polje, beli dan,
V polju se **zaplavil lan.**
Rosa drobna se sveti,
Duša draga, gde si ti?
Rosu bude sunce vzelo,
Bu li moje suze štelo?
Rekel si: "Kad cvel bu lan,
Buš vre moja v onaj dan!"
Vidiš, sad se vse plavi,
Zakaj jošće kesniš ti?
Z žalosti bleđi mi lice,
Naj pozabit, naj bogie!
Kaj po boju gde ležiš,
Za navek pod poljem spiš?
Poveč mi: kad lan bu cvel,
Buš od mene senjat štel?
- Tak ja dragam cvetje lana,
Tak boli me v srcu rana.

JESEN

Sence se zbiraju,
Oči zapiraju,
Nekaj žalostno se sluti,
Kaj nam to skrivaju,
S črnim prekrivaju,
Kaj nam tajiju ti kuti?
Je li kaj minulo,
Stiha poginulo,
Morti nam drago i sveto?
Il za planinama
I za daljinami
Cvetno povehnulo leto?
Vse su preplavile
Sence i zavile
V kmicu. I v našem je oku.
Nebo se zmutilo,
Listje požutilo.
Jesen gledi pri obloku.

Irena Široki, I.A.

DOMJANIČEV KNJIŽEVNI RAD

Zbirke Dragutina Domjanića:

- *Pjesme (1917.); Kipci i popevke (1922.)*
- *Izabrane pjesme (1924.); V suncu i senci (1927.)*
- *Pjesme (1933.); Po dragomu kraju (1933.)*

KRITIČARI O DOMJANIĆU :

- *“Dragutin Domjanić je bio majstor malih tema... posve običnih tuga, topline i radosti. Doimlje se da smo dosta njegovih pjesama oduvijek znali, za neke vjerovali da su narodne. Takva identifikacija pjesnika i naroda doista je rijedak privilegij.”* (Mladen Kuzmanović)

*Ako postoji neka reprezentacija pjesnika najpopularnijih hrvatskih religioznih i svjetovnih pjesama 20. st., onda u nju svakako pripada Dragutin Milivoj
pl. Domjanić.*

FALA

***Za vsaku dobro reč,
Kaj reči si mi znala,
Za vsaki pogled tvoj,
Za vsaki smeh tvoj, fala!***

***Tak malo dobroga
V življenju tu se najde,
I če je sunce čas,
Za oblak taki zajde.***

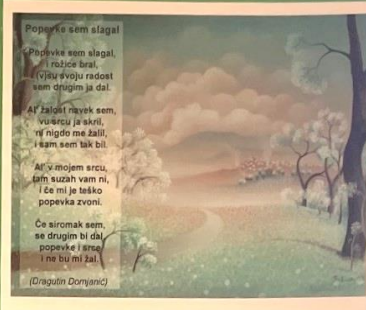
***A ti si v srce mi
Tak puno sunca dala.
Kaj morem ti neg' reč:
Od vsega srca fala!***

Zadoji misli mirom, a riječi ljubavlju.

DOMJANIĆEVA KAJKAVSKA POEZIJA

"Domjanićeva kajkavska poezija ujedinila je u sebi tri osnovna postulata: dom (majka) – zavičaj – jezik te je tako ostvaren poetski opus koji je, istodobno, oslikao atmosferu duha vremena u kojem je ta poezija nastajala, a bilo je to doba prijeloma, sukoba patrijarhalnog i novog – ali je ta poezija i potvrda snažne lirске individualnosti pjesnika." (Miroslav Sice1)

Popevke sem slagal
Popevke sem slagal,
rojčice braj,
(V)aju svoju radost
sem drugim ja dal.
Al' žalost navek sem,
vu sreću ja skrili,
v' nigdo me žaliti,
i sam sem tak bil.
Al' u mojem srcu,
tam suzah vam ni,
i že mi je teško
popevka zvoni.
Če siromak sem,
se drugim bi dal,
popevke i srca
v'ne su mi kaj!
(Dragutin Domjanić)

Komad neba je i u kaplji rose, ali nebo se ne dijeli.

Dragutin Domjanić

RUBAČA

Našvraš si sneša, našvraš
Na platno te pisane niti,
Al' nekak ti veđa se poseš
I igdi ti ne će se iti.

Razmata se pismo i puca
I platno ti puza vu krilo,
Po podu se prašneno vleče,
Kaj ni ti ga lepoga milo?

Kaj glavu si v ruku naslanjaš,
Navek se obracaš k obloku,
Glediš je li oblak to došol,
Da tak ti je kmica vu oku?

Nišunčee svetlo je vani,
Zlati se i žitek nam greje
I tiček vsigde je čuti,
Iz vsake popevaju veje.

Jedina si ti sad žalosa,
Kaj oko ti stiha se plače?
Kak rubača k dragom bu došla,
Kaj suza vse delo razmače!

Našvraaj si, sneša, našvraaj
Na rubaču pisane niti,
Al' paški se, dragi je v boju,
Preklesno bi moglo još biti!

Kritičari o Domjaniću

DOMJANIĆEVA ŠTOKAVSKA LIRIKA
"... Osnovna karakteristika Domjanićeve štokavske lirike mogla bi se svesti na jedan opći dojam: doživljaj je to pjesnika kao osobe koja se u svojim emocionalnim potresima izraženim poetskom riječju kreće u širokom dijapazonu od osjećanja prerane zamorenosti životom, klonulosti i umora pa sve do neispunjene težnje za nečim lijepim, nedostupnim i nedoživljenim. Ukratko, to je poezija neprestanog pregaranja, gaderanja nad svakidašnjom, banalnom realnošću i stvarnošću života, te bježanje u odvedeni aristokratizam usamljene i povrijeđene duše koja u nekakvo izmišljenom, imaginarnom svijetu plemićkih dvoraca i parkova traži utočište..." (Miroslav Sice1)

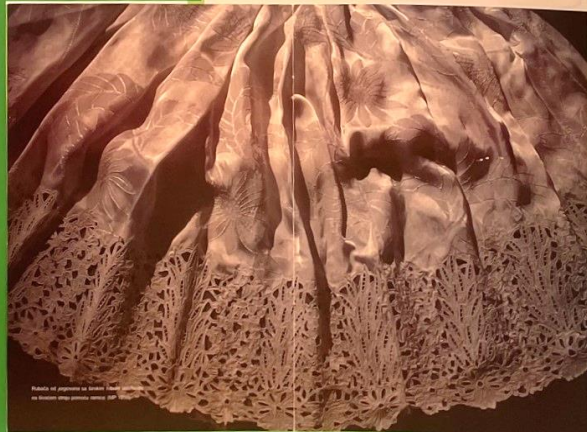
ROŽNJAK

Vi ne zamerite, da reč mi ni tak fina,
Da ja Vam pišem tak, kak doma se spomina,
Tak mislim ja navek, ja nisem rad v paradi,
I znam, taj jezik naš Vi imate tak radi.
Vre vsikud cvete vse, to mesec došel je,
Kaj rožicah je pun, a zoveju ga Maj,
Povečte meni prav, to ime vučeno,
Nam čisto strajnsko je, je l' zmislil Vas na kaj?
Na niš! Al kad sem čul da mesec Rožnjak bu,
Ja zmislil sem se mam, kak negde roža cvete,
I kak spodobno njoj, al puno lepše još,
Vu beloj hižici je jedno drago dete.
Vuz onu hižicu se puti žuriju,
Ne smeju nigde stat, bežiju, gdo zna kam,
I nebo ih gledi, tak čisto, plavo tak,
Al lepše plavo još, neg to, ja nekaj znam.
I znam, da blizu je obloček odprt mal,
Tam negdo van gledi i nekaj premissljava.
A oči plave su kak niš na svetu ni,
I tak je draga mi ta mala, zlata glava.
I ja bi strašno rad, kaj znam, da ni mi smeti,
Tu glavicu bar čas na moje srce deti
I tiho dragati te lasi svilne, zlate...
A gdo je dete to - em, Vi to dobro znate!

Filip Maloča, t.b

Kaj

Vre tičeki spriju
A kame mučiju,
Naj moja popevka zvoni
Po dolu i gaju,
Po dragomu kraju,
Od kojeg mi leplega ni.
Tu brat mi je vsaki,
Tu doma sem taki,
Pogodit bi mogel i speč,
Poznati su puti
Tu vsigde je čuti,
Ljubljenu domaču mi reč.
I srce mi greje
I z menom se smaje
I v žalosti plače takaj,
Em nikaj mi dočije,
Ne čuje se rajle,
Neg dobiti i dragi naš kaj!

NOĆNI LOTOS

Daleko prek plavih planinah
I dale od oblakov belih
Veliju, da cvet je, kaj samo
Po noći odpira svoj kelih.
Po noći, kad meseca svetlo
Kak srebro se z nebca preleva
Na reku i dole, a v lugu
Slaviček popeva, popeva.
I tiho trepečuju krilci,
Budiju metulji se šari,
Tam cvete vam noćni taj lotos,
Na reki, na Godavari.
Prek vodiju steze od srebra,
Tam hodiju senje po noći,
Tam vse je tak čudno i lepo,
Da niti povedat ni moći.
Veliju: i čoveku v duši
Taj cvet je, al skrit je globoko
I samo ga v ljubavi vidi
Deteta nedužnoga oko.
"Pak mrti i zbilja!" ste rekli
I rukom ste pokrili oči,
A ja sem se zmislil na senje,
Na lotos i mesečne noći...

Pavao Zovko, t.b

***Domjanić se sjeća jednog vanjskog svijeta koji je prošao;
on sebi izmišlja jedan lijepi, slatki, laki svijet rokoko
one ženice, svijeće, spinete, gobeline, čipke, lepeze, gitare,
mandoline, balkone, svilu, baršun, menuete, paževe,
parkove, terase, aleje, krinoline, mantile, gardine.
Domjanić je pjesnik VJEČNOGA JUČER . (A. B. Šimić)***

Zdenec

*Lipa je pri putu mam,
V hladu glibok zdenec,
Puno puc se zbira tam,
Kak od rožic venec.*

*Vode šum je z mirom čut,
Zajimač se vleče,
Bistra voda punoput
I zabadav teče...*

Uglazbio: Rudolf Matz

DOMJANIĆEVA LJUBAVNA POEZIJA

- ***“ ...Ljubavnu poeziju rijetko pišu sretni ljubavnici. O kruhu najljepše sanjaju gladni, kažu da u snu osjećaju njegov miris, neusporediv kao miris mora. U Domjanićevoj ljubavnoj lirici ima bogatog dekora (i crnih kamina, starih mletačkih zrcala, blijedih goblena, mramornih stuba s terase, muslina, bijelih staza, hladnih fontana), ima u tim stihovima i tuge i zanosa, ali prave ljubavi, na žalost nema...”*** (Mladen Kuzmanović)

DRAGUTIN DOMJANIĆ

(1875. -1933.)

90. obljetnica smrti

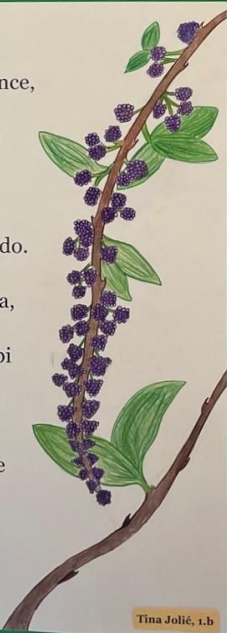
- Roden je 12. rujna 1875., Krče, kod Sv. Ivana Zeline (majka Zora i otac Milivoj Domjanić.
- Otac mu je umro već 1880. i ostao je sam s majkom i sestrom.

Vrata s Domjanićeve rodne kuće

KUPINE

Sunce greje, žarko sunce,
Zrele su kupine,
A za tobom srce moje
Hoće da pogine.
Steza ide, hitra steza
V luge i mekote,
Nemre ju zastavit nigdo.
Kaj se žuri po te?
Kaj će meni put i steza,
Gde su tvoje oči,
Tam bi ja pogodio slepi
I po črnoj noći.
Ali drugi bu ti dragal
Oči kak kupine,
Zato mi za tobom srce
Hoće da pogine.

Tina Jolić, i.b

CIKLAME, KRVAVE CIKLAME...

Tam sunce je strusilo zlato
Čez listje na preprut i na me,
Iz luga su lukale guste
Dišeće črlene ciklame.
Ciklame, krvave ciklame,
Da broja ni moći im znati,
Tak puno, da čoveku čisto
I smililo nakel se stati.
Veliju, da negda je zdavna
Tam grobje zapušćeno bilo
I vsega je preprut prerasla
I cvetje ciklamah je skrilo.
Vuz reku železna je cesta,
Železna tam ružiju kola
I voziju naše soldate
Bez broja prek brega i dola.
I tam, gde su najgorši boji,
Gde nigdo se smrti ne straši,
I najviše gde ih pogiba,
Sigurno tam budeju naši.
Po celomu svetu su boji
Na hiljade zmirom ih pada
I samo se širiju grobja
Prek zemlje i sela i grada.

*
I došla je noć ili žalost
Na nebo, na zemlju i na me
I videl sem vsigde po svetu
Ciklame, krvave ciklame.

Lana Delač, i.b

Mjesečina

*Vrata k terasi. Na staklima
mutnim
Zavjesa bijela se maglica makla.
Netko je bio u sutonu ovdje,
Ruka je tajno muslina se makla.*

*Blijedi goblen: na požutjeloj travi
Uvijek trubadur pred kraljevnom
kleči,
Oni, što davno ga vidješe, kažu,
Pogled mu molitva žarka bez
riječi.*

*Sva je terasa u drhtavu srebru,
Nebo je tajna daleka i plava,
Mirte u parku od rose se kriju,
Umorne, njima već tako se spava.*

*Rukovet traka goblenom se rasu,
Mrtvo je svjetlo i sjene se plaše,
Ginu sa slike, i meni se čini,
U one kraljevine oči su vaše.*

ZAVIČAJNOST DOMJANIĆEVE LIRIKE

“ Posebnost njegove lirske ispovjednosti treba tražiti u specifičnoj podređenosti poezije zavičajnosti koja se očituje naglašeno svojim primarnim izvorištem: Majkom kao simbolom doma – začetkom života i pjesnikova prvog dodira sa životnom stvarnošću ... Rješenje je bilo samo jedno: očuvati taj bivši svijet u stihu, ili stihom tom svijetu produžiti, pa makar to bila i iluzija, životni vijek”. (M. Krleža)

Domjanić pjesnik Prigorja

NAD TRNACOM

Nad trnacom oblak plava,
v sencu tone trava,
črešnjje su vse cveta pune,
kak od bele vune.

Trusiju se cveti na te
i na lasi zlate,
Put bi ti posipat šteli,
venček bi ti deli.

Il su beli to metuli
tebe dojtí čuli,
pak se tebi veseliju,
k roži mi letiju.

Mihaela Pijetlović, i.h

DOMJANIĆEVA POEZIJA

- *“Bitne su osobine Domjanićevih pjesama osjećajnost, melodičnost i slikovitost, posebice u slikama i ugodajima pejzaža.*

Tematski je vezan za atmosferu rodnog doma i njegovo propadanje. Slike su to djedovske zemlje i zavijača gledane iz pjesnikove osame, a opet s “plemstvom u duši”. (Miroslav Šicel)

Zdenec

*Lipa je pri putu mam,
V hladu glibok zdenec,
Puno puc se zbira tam,
Kak od rožic venec.*

*Vode šum je z mirom čut,
Zajimač se vleče,
Bistra voda punoput
I zabadav teče...*

Uglazbio: Rudolf Matz

Pri obloku

*Zamućali smo vsi i
mrak je išel vre,
Vu vrtu cmraki su od
sunca zlatni bili,
A pri obloku Vi vu sencu
ste se skrili.
I samo videl sem još
drage oči te.*

*Vse drugo zabil sem ,
- I gledel samo njih.
I videl sem ja v njih,
kaj ni posedat moči,
Kaj usenjah se gledim
vu sladke, tihne noči.
To čital sem Vam ja
vu dragih očih tih.*

KIŠA

*Kiša pada, kišica,
Travnike primiče,
Duša moja, dušica
Tak se stihsa plače.
Kaj si rubček zgubila?
Dam ti ja još jeden,
Kaj si dečka ljubila,
Koji ni te vreden?
Škoda je pohabati
Suzom lice belo,
Škoda ne pozabiti,
Kaj ni biti smelo.
Kiša stala , kišica,
Rože sunce greje,
Duša mi se, dušica
Vre čez suze smeje.*

KAJ VRT SI SENJA

*Vuz steze vu rožah
Rondele dišeće,
Ves vrt je pun sunca,
Da zrak vse trepeće.*

*Oblaček po nebu
Si stiha putuje,
A z trave još samo
Šćurica se čuje.*

*I rože su teške,
I lilije blede,
I jena kraj druge
Vre spiju rezede.*

*A ober rondelah
I rožah gizdavih
Tak čudni su kipci
Va kuglah tih plavih.*

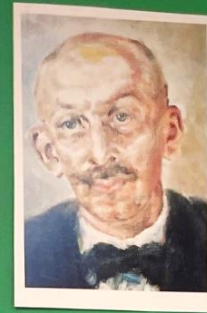
*Vse nekak je malo,
Vse nekak se menja,
To valjda je videt,
Kaj vrt si senja.*

**Upali svoju luč
kad je drugdje
mrak.**

**Smisao jezika je zvuk.
A zvuk pada na organ sluha.
Zato samo misli govore tiho.
Shvati se misao mišlju...
Možeš misli prosipati, ali ih
ne traži ako ne znaš gdje su.**

**Tko svemir ima u
duši, dio je njega,
ali taj dio se ne
prodaje.**

GROZDJE ZRELI

Šćurice je žut
I list se vre žut
Žavija na vjeh i pada,
A sunce gori
Da grozdje zreli,
Da jagoda plitnut bi rada.

I skoro vas keraj
Zadišal bu taj,
Popovkahi razlejal se val
Žavornel bu smeh
I čisto bu greh.
Čjdo ne bu naviti se zrel.

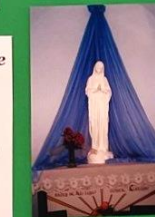
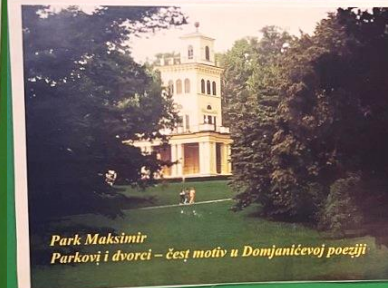
Dok svet bu taj cel
Veselit se smel,
Žalostno bu samomu meni,
A meni bu žal,
Da drugi je bral
Moj grozdek, mojsladki, črteni.

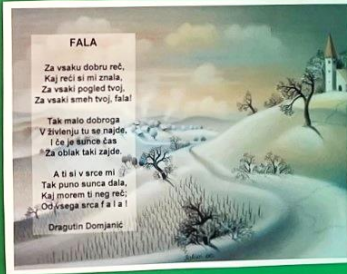
KAPRIJA
Zvonički slazno si cinkaju,
Pletno nam kanta letaju,
Lugi vu snogu se stakaju,
Zvezde se dalje blakaju.

V nebu sigurno su angeli,
Skrili od zime se hude,
Ruk' na zvezdah topju si,
Nemreju paziti na lude.

V kralju spomni vre zbrnati,
V belih perikah aleje,
Zvonički veselo cinkaju,
Kak da se negda to smije.

**Vi zrcalite misli u svojoj duši.
Tude misli zrcale se u vašoj
duši. Ako je zrcalo prosto, i
slika je mizerna. Vi znate
pristojnost, ali ne znate
čistoću. Vi znate maziti, ali
ne znate ljubiti. Vi proklinjete
riječ, a duše ne poznate koja
zlo stvara.**

FALA

Za vsaku dobru reč,
Kaj reči si mi znala,
Za vsaki pogled tvoj,
Za vsaki smeh tvoj, fa! a!

Tak malo dobropa
V življenju tu se najde,
I če je šaltica čas
Za oblak taki zajdo.

A ti si vrc mi
Tak puno sunca dala,
Kaj morem ti neg reči:
Od vsega srca fa! a! a!

Dragutin Domjančić

KAJ VRFISI SENCA

Vize steze vu rožah
Rondile čičice,
Ves vrt je puni sunca,
Da znak vse trepeče.

Oblaček po nebu
Si tihla putuje
A z trave još samo
Šćurica se čuje.

I rože su teške,
I listje blode,
I jena kraj druge
Vre spju rezade.

A ober rondelah
I rožah gizačavih
Tak čudni su kipi
Va kuglah rih pčavni.

Vse nabek je malo,
Vse nabek je menja,
To valda je viditi,
Kaj vrt si snija.

KUPINE

Sunce greje, žarko sunce,
Zrele su kupine,
A za tohom straj moje
Hoće da pogine.

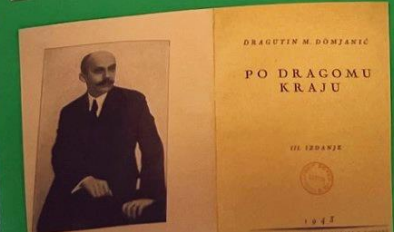
Steza lida fitra steza
V luge i mekote,
Nemreju zastaviti nuga,
Kaj se žari po te?

Kaj će meni put i steza,
Gde su tvoje dev
Jam bija popoštalen
I po čmjoj uči.

Al drugi bu ti drugat,
Oči kak kopriva,
Zato mi za tohom srce
Hoće da pogine.

**Sadi sam svoje vrbe uz potok, a svoje želje
uz svoju snagu. Poleti kud te nose krila,
ali ne krpaj krila. Baš na daljinu idu.
Sva mudrost je u tom: gledaj manje u
druge, vidi više u sebi, misli da ne misliš,
a uzmi da može i drugi biti mudar.
Smj' se malušnoj boli, a prevelikog
veselja plaši se. Čuvaj smisao sebe i
svrhu: dušu. Više ne trebaš.**

**„Gineju želje, al samo popevke
Još mi živiju kak negda, vu duši“**
Ovaj bi se dvostih mogao uzeti kao lajtmotiv cijele njegove kajkavske lirike. Prolaznost je osnovni motiv njegovih poetskih preokupacija i unutarnjih nemira. Pred tom prolaznošću on je ljudski nemoćan, a osjećaj neizbježnosti nestajanja uzrok je svih Domjančićevih nostalgičnih, pesimističnih raspoloženja.

Imat čoš prije svoje misli, samo male, svaka ipak je neko sjetlo. Tude fenjere ne nosi u svojoj kuću. Kutavi toga doma imadu mraka, ne treba ih sjetlo gledati tude. Tuda luč ne razgoni sjene iz tudih zakutaka. Svoje misli, svojja sloboda. Zapamti da nije zakutaka. Svoje misli, svojja sloboda. Lakše ih sasmatla sjetlita krijesnica bez urjednosti. Lakše ih sasmatlaš u grupu, pa sjaju i ispuje sav mali dom. Veliko sunce ne možeš kosati na komadiće, a kad je čitavo, sjetlito nije trajno. Trajno sjetlito je hladno. Ono žara, sjetlito nije trajno. Trajno sjetlito je hladno. Ono ne grje, samo sjaji. Tople ideje su za ognjište žena, hladne ideje su daleke, ali one i ne gasnu.

PARK MED ALEJAMI

***Park med alejami,
Veter med vejami,
Lipa i kurija stara.
Sence se njišeju,
Kakti da rišeju
Slova zapletena, šara.***

***Oblaki zgubljeni,
Zlatom zarubljeni,
Golubi beli iz krova
Vsi se zagledeli,
Kakva to čudna su slova?***

***Ne znaju čitati,
Nemaju pitati
Koga, kaj to znamenuje.
Sence si rišeju
Slova i brišeju.
Put poleg lipe putuje.***

DOMJANIĆEVA KAJKAVSKA POEZIJA

“ Domjanićeva kajkavska poezija ujedinila je u sebi tri osnovna postulata: dom (majka) – zavičaj – jezik te je tako ostvaren poetski opus koji je, istodobno, oslikao atmosferu duha vremena u kojem je ta poezija nastajala, a bilo je to doba prijeloma, sukoba patrijarhalnog i novog – ali je ta poezija i potvrda snažne lirske individualnosti pjesnika. “ (Miroslav Šicel)

Po dragomu kraju, od kojeg mi lepšega ni.

Domjanićev zavičaj

“ Domjanić se sjeća jednog vanjskog svijeta koji je prošao; on sebi izmišlja jedan ljepši, slatkiji, laki svijet rokokoa, one ženice, svijeće, spinete, gobeline, šipke, lepeze, gitare, mandoline, balkone, terase, aleje, krunolone, mantile, gardine...
Domjanić je pjesnik VJEČNOGA JUČER .
(A. B. Šimić)

Domjanićeva zavičajna lirika

ZAVIČAJNOST DOMJANIĆEVE LIRIKE

“ Posebnost njegove lirске isповјednosti treba tražiti u specifičnoj podređenosti te poezije zavičajnosti koja se očituje naglašeno svojim primarnim izvoristim: Majkom kao simbolom doma – začetkom života i pjesnikova prvog dodira sa životnom stvarnošću ... Rješenje je bilo samo jedno: očuvati taj bivši svijet u stihu, ili stihom tom svijetu produžiti, pa makar to bila iluzija, životni vijek”.
(Miroslav Krleža)

Kaj
Vre tački spija
A žamo mačija,
Naj moja popevka zvoni
Do dolu i gaju,
Po dragome kraju,
Od kojeg mi lepšega ni.

Ti brat mi je vsaki,
Tu doma sem tači,
Pogoditi bi mogli i spri,
Poznati su puti,
Tu vsigle je čuti,
Ljubljenu domacu mi reč.

I srcu mi greje
I z menom se smeje
I v zalosti plače taku
Em nikog ni slaje
Ne čuje se rasje
Noj dragi i dobi naš kaj

PROTULETNA

Njiše se, trusi se **macica**,
Z jalše rasiplje se svila,
Zakaj bojiš me se pucica,
Belo si lice si skrila?
Vode šumiju i zviraju,
Jaglaci z trave glediju,
Cveti se suncu odpiraju.
Tvoje još rožice spiju.
Tiči nas vsigde pozdravljaju,
Vse im popevku poslušaj,
Oni protuletje javljaju,
Čuj ih i ti, moja duša!
Macice mehke se njišeju,
Z menom bi dragati štele,
Rože kaj z vustah ti dišeju,
Lica ti lilije bele!

Tamara Klacinski, 3.c

HTIO BIH... (ciklama)

Htio bih, da si miris **ciklame**,
Ja da sam lahorac sneni,
Došla bi noć otajstvena, silna,
Ti bi se svijala k meni.
Il da si čista molitva djeve,
Vedra ko božija misò,
Mene bi našla sunca u zraci,
Zlatom bih stazu ti risò.
Htio bih, da sam plavetno nebo,
Ti da si svetlica mala,
Uvijek u mojoj skrta bi grudi
Noću ko zvezdica sjala.
Il da si kruna drhtava srebra,
Ja da sam talas ledovit,
Bura bi divlja, razniješvi mene,
Rasula život tvoj skrovit.
Htio bih, da si sva samo duša,
O kojoj mašta mi snila,
Moju kad svijet bi ispio dušu,
Dušom bi ti mi tad bila.

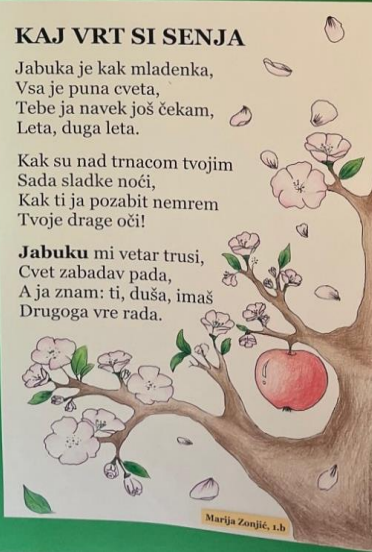

KAJ VRT SI SENJA

Jabuka je kak mladenka,
Vsa je puna cveta,
Tebe ja navek još čekam,
Leta, duga leta.

Kak su nad trnacom tvojim
Sada sladke noći,
Kak ti ja pozabiti nemrem
Tvoje drage oči!

Jabuku mi vetar trusi,
Cvet zabadav pada,
A ja znam: ti, duša, imaš
Drugoga vre rada.

Marija Zonić, 1.b

POTOČNICE

Potočnice sredi trave,
kak su tvoje oči plave.

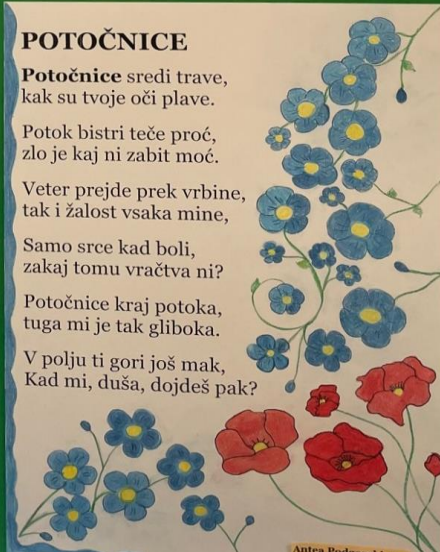
Potok bistri teče proć,
zlo je kaj ni zabit moć.

Veter prejde prek vrbine,
tak i žalost vsaka mine,

Samo srce kad boli,
zakaj tomu vraćta ni?

Potočnice kraj potoka,
tuga mi je tak gliboka.

V polju ti gori još mak,
Kad mi, duša, dojdeš pak?

Antea Podgorac, 1.a

DOMJANIĆEVA ŠTOKAVSKA LIRIKA

“... Osnovna karakteristika Domjanićeve štokavske lirike mogla bi se svesti na jedan opći dojam: doživljaj je to pjesnika kao osobe koja se u svojim emocionalnim potresima izraženim poetskom riječju kreće u širokom dijapazonu od osjećanja prerane zamorenosti životom, klonulosti i umora pa sve do neispunjene čežnje za nečim lijepim, nedostupnim i nedoživljenim. To je poezija neprestanog pregaranja, bježanje u određeni aristokratizam usamljene i povrijeđene duše koja u nekakvome izmišljenom, imaginarnom svijetu plemićkih dvoraca i parkova traži utočište ...” (Miroslav Šicel)

JEZIK DOMJANIĆEVE POEZIJE

- *Jezik Domjanićeve poezije nije nikakav konkretan lokalni idiom mada taj jezik nosi u sebi leksički i sintaktički biljeg zelinskog kajkavskog idioma i urbane, zagrebačke kajkavštine kao intimnog žargona građansko-intelektualnog sloja... on je ipak oblikovan po mjeri Domjanićeve estetskog osjećaja i izražajnih potreba, jezik koji je prošao filter jedne senzibilne po mnogim osobinama estetizirane prirode. (M. Šicel)*

CIKLAME, KRVAVE CIKLAME

Tam sunce je strusilo zlato
Čez listje na preprut i na me,
Iz luga su lukale guste
Dišeće, črlene ciklame.

Ciklame, krvave ciklame,
Da broja ni moći im znati,
Tak puno, da čoveku čisto
I smililo nakel se stati.

Veliju, da negda je zdavna
Tam groblje zapuščeno bilo
I vsega je preprut prerasla
I cvetje ciklamah je skrilo.

Vuz reku železna je cesta,
Železna tam ružiju kola
I voziju naše soldate
Bez broja prek brega i dola

I tam, gde su najgorši boji,
Gde nigdo se smrti ne straši
I najviše gde ih pogiba,
Sigurno tam budeju naši.

Po celomu svetu su boji,
Na hiljade zmirom ih pada
I samo se širiju groblja
Prek zemlje i sela i grada

I DOŠLA JE NOĆ ILI ŽALOST
NA NEBO NA ZEMLJU I NA ME
I VIDEL SEM VSIGDE PO SVETU
CIKLAME, KRVAVE CIKLAME

DOMJANIĆEVA PEJZAŽNA LIRIKA

“ U poetiku modernizma Domjanić se uključio onakvim pristupom kakav je A. B. Šimić definirao kao slikarski impresionizam. Slika (pejzaž) stalno je bila izvor Domjanićevih poetskih nadahnuća, a u ponajboljim stihovima pejsažni su ugođaji bili nerijetko – u modernističkoj maniri – sredstvo izražavanja vlastitih emocionalnih osjećaja, unutarnjih sukoba i, napokon, osobnog svjetonazora izgrađenog na konfliktu stvarnosti i iluzija, a koji je sukob poetski rješavao stvaranjem idiličnih, harmoničnih, arkadijskih ugođaja i poetskim bijegom iz banalne stvarnosti u svoje imaginarne svjetove... “ (Miroslav Šicel)

KUPINE

***Sunce greje, žarko
sunce,
Zrele su kupine,
A za tobom srce moje
Hoće da pogine.***

***Steza ide, hitra steza
V luge i mekote,
Nemre ju zastavit nigdo.
Kaj se žuri po te?***

***Kaj će meni put i steza,
Gde su tvoje oči,
Tam bi ja pogodil slepi
I po črnoj noći.***

***Al drugi bu ti dragal
Oči kak kupine,
Zato mi za tobom srce
Hoće da pogine.***

DOMJANIĆEVA POEZIJA

- *“ Bitne su osobine Domjanićevih pjesama osjećajnost, melodioznost i slikovitost, posebice u slikama i ugođajima pejzaža. Tematski je vezan za atmosferu rodnog doma i njegovo propadanje. Slike su to djedovske zemlje i zavičaja gledane iz pjesnikove osame, a opet s “plemstvom u duši “.* (Miroslav Šicel)

KRITIČARI O DOMJANIĆU :

• *“Dragutin Domjanić je bio majstor malih tema... posve običnih tuga, topline i radosti. Doimlje se da smo dosta njegovih pjesama od uvijek znali, za neke vjerovali da su narodne. Takva identifikacija pjesnika i naroda doista je rijedak privilegij. “*

(Mladen Kuzmanović)

FALA

Za vsaku dobru reč,
Kaj reči si mi znala,
Za vsaki pogled tvoj,
Za vsaki smeh tvoj, fala!

JABUKA je kak mladenka,
Vsa je puna cveta,
Tebe ja navek još čekam,
Leta, duga leta,
Kak su mi i trancom lojnim
Sada, stajke, nječi,
Kak ti ja pozabil nemrem
Tvoje drage oči!
Jabuka mi velar tnesi,
Vel zabadav pada,
A ja znamo, duša, vnaš
Drugog vre rada,

MOJOJ DRAGOJ MAMI BELE ROŽE

Zmislíš se, mama, tih jutrah tak plavih?
Rosa još s trave se svetila vani,
Stare su vure polahko odukle,
Glas im je tenek i tih i pospani.
V odprti oblok je dišalo jutro,
A pod oblokom naš vrtek je mali
Budít se počel, i on si je dremal
V mirnoj toj noći, dok vsi smo mi spali.

Zmislíš se grma od rožicah belih?

Tak se razrasel, navek je pun cveta,
Vnoge su zime prek njega vre preše,
Vnoga su žarka ga grejala leta.
Tesno je k staromu stiskal se zidu,
Da ga prijatelj obrani od bure,
K nizkom, obloku se penjale grane,
Čule su stare kaj šepčeju vure,
Kad si Ti znala čez oblok pogledet,
Kak da su rože oživele bele,
Kak da su dobre Ti dragale ruke,
Kak da su k Tebi privinut se štele.
Ni Ti sad rožah, poginul je vrtek,
Dom je razrušen, raznesli su vsega,
Zlalaka se vidi ledina zalostna,
Dom gde se beler na slemenu brega,
Mrtvo je vse, kaj smo imali radi,
Nadu za nadom življenje nam ruši,
Gineju želje, al samo popevke
Još mi živiju, kak negda, vu duši,
Vu njih navek još ta jutra su plava,
Vu njih još rožice cvetaju bele,
K Tebi dišeće privijaju cvete,
Dobre Ti ruke bi dragati štele.

Matco Matijas, 3.b

KAJ ROŽA SE SKRIVA

Kaj roža se skriva vu gusti taj mrak,
a meseca draga ju srebreni trak?

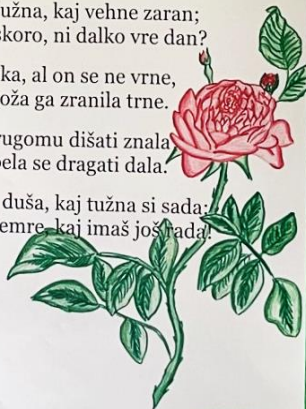
Kaj roža tak moli vu tihu tu noć,
kaj žal joj je dana, koj prešel je proč?

Kaj roža je tužna, kaj vehne zaran;
a sunce bu skoro, ni dalko vre dan?

Metula si čeka, al on se ne vrne,
na svoje je roža ga zranila trne.

Metula je drugomu dišati znala
i drugomu bela se dragati dala.

Povem ti ja, duša, kaj tužna si sada;
Pozabit se nemre, kaj imaš još rada!

Paola Anić, 2.c

Kao duboko religiozni pjesnik, Domjanić je napisao i niz religiozno intoniranih pjesama:

Molitva u noći, Vuzem, Molitvica v protuletje, Crkva, Sunce, Kapela, Spomen na Mariju Bistricu, Na Dolcu, Pri Kamenitih vratih, Remete, Imakulata, Zdrava Marija, Sveti kralj, Badnjak, Božić i dr.

DOMJANIĆ je svojim finim pjesničkim instinktom otkrio mekoću kajkavštine i njom zaodjenuo svoje najnježnije pjesme. On pjeva onakvom kajkavštinom, kakvu je naučio u roditeljskoj kući i najbližoj okolini. Među onima koji su mu mili i dragi. Ako mi baš tako isto i ne govorimo, mi te riječi razumijemo, jer su žive. Ove nisu namještene, nego osjećajne. U tome je veličina pravih umjetnika riječi.

Domjanićeva socijalna i urbana lirika

JEZIK DOMJANIĆEVE POEZIJE

„Zar je Domjanićeva poezija nije nikakve konkretne lokalne odnose niti jezik niti u sebi lokalni i sintaktički dijelovi realnog kajkavskog idioma i rječnice, zapravo je kajkavštine kao izvornog žargona građanske-intelektualnog slojeva, on je ipak oblikovan po mjeri Domjanićeva estetskog osjećaja i kreativnih potreba, jezik koji je pravilo filter jedne senzibilne po mnogim osobinama estetske prirode.“ (M. Šušter)

DOMJANIĆEVA URBANA POEZIJA

„... ljubavna poezija rijetko pišu sretni ljubavnici. O krutosti mišjepele savjesti glasnici, kuća da u svu opejaju njegov miris, neusporedio kao miris mraza. U Domjanićevu ljubavni lirici ima bogatstvo jakova i crnih korničina, starih mlakotkih zvezda, bijelih gublera, mramornih staza i teraca, mušfina, bejzetih staza, hladnih fontana, i ima u tim stihovima i tuge i nemirne, ali prave ljubavi, na žalost nemirne.“ (M. Šušter)

CIKLAMI, KRIVAVI CIKLAMI

... ljubavna poezija rijetko pišu sretni ljubavnici. O krutosti mišjepele savjesti glasnici, kuća da u svu opejaju njegov miris, neusporedio kao miris mraza. U Domjanićevu ljubavni lirici ima bogatstvo jakova i crnih korničina, starih mlakotkih zvezda, bijelih gublera, mramornih staza i teraca, mušfina, bejzetih staza, hladnih fontana, i ima u tim stihovima i tuge i nemirne, ali prave ljubavi, na žalost nemirne.“ (M. Šušter)

STELLA MARIS (MARIJA MAKET)

... ljubavna poezija rijetko pišu sretni ljubavnici. O krutosti mišjepele savjesti glasnici, kuća da u svu opejaju njegov miris, neusporedio kao miris mraza. U Domjanićevu ljubavni lirici ima bogatstvo jakova i crnih korničina, starih mlakotkih zvezda, bijelih gublera, mramornih staza i teraca, mušfina, bejzetih staza, hladnih fontana, i ima u tim stihovima i tuge i nemirne, ali prave ljubavi, na žalost nemirne.“ (M. Šušter)

FALA

Za vsaku dobru reč,
Kaj reči si mi znala,
Za vsaki pogled tvoj,
Za vsaki smeh tvoj, fala!

Tak malo dobrog
V življenju tu se najde,
I če je sunce čas,
Za oblak taki zajde.

A ti si v sree mi
Tak puno sunca dalh,
Kaj morem ti neg reč,
Od vsega srca Fala!

DRAGUTIN DOMJANIĆ (1875. – 1933.)

POZABLJENI AMOR

... ljubavna poezija rijetko pišu sretni ljubavnici. O krutosti mišjepele savjesti glasnici, kuća da u svu opejaju njegov miris, neusporedio kao miris mraza. U Domjanićevu ljubavni lirici ima bogatstvo jakova i crnih korničina, starih mlakotkih zvezda, bijelih gublera, mramornih staza i teraca, mušfina, bejzetih staza, hladnih fontana, i ima u tim stihovima i tuge i nemirne, ali prave ljubavi, na žalost nemirne.“ (M. Šušter)

Spomen – ploča Dragutinu Domjaniću Gandulićeva ulica u Zagrebu

Domjanić je umro u Zagrebu 7. lipnja 1933. Spomenik D. Domjaniću na Prizivcu.

ROŽE I JAGODE

Ja vsakoga imam sadja,
Ja imam ti sam jagodišće,
I rad ti od vsega ja dam,
Kaj god tvoja želja si išće.
Va cveju je hiža mi vsa,
Na dalno te, rože je znati:
Crvene i bele kak sneg,
I vse bi ti hotel ih dati.
Ti imaš obrazec svoj bel,
Koj vredi i sela i zlata,
I vusta kak jagodah red
I s tem si bogata, bogata.
I dam ti ja hižu i vse,
Da smem ti podragati lice
I kušat ti jedluput bar
Na vustah te jagodice.

V LETU

Čez poljane veter ide,
Vrbe se srebriju,
Kaj to dalji zvon žaluje,
Čiju tugu, čiju?
Janjčev na nebu beli,
V selu narod mladi,
Zhiraju se i gledju
Kaj hi videt radi?
Kaj je lepo, vse je ovde,
Kak da selo cvete,
Samo jedna ni med njimi,
Drago, zlatno dete.
Sjui su v samih rožah znesli,
Zakaj vsi mučju,
Čato je l' da spati more,
Da ju ne zbudiju?
Vse sad cvete, zakaj mora
Moja roža spati,
Ja bi, da ju morem zbudit,
Štel življenje dati.

Domjanić i Zagreb

Ostaci drvene arhitekture u Adamovcu, kojoj je pripadala i Domjanićeva rodnna kuća

Osnovna škola pohoda u Plemićkom konjektu, u zatim i gimnaziju u Zagrebu, gdje završava stališ grane, stih, godine, da bi godinu dana potom i doktorirao, te se započeo kao (trajni) sudac.

Godine 1919. izabran je za člana JAZU, a od 1928. izabran je za predsjednika PEN-a i ostao na čelu do smrti.

JAGODE

Jagode su čisto zrele,
strusit bi se štele,
gdo bu tebe mogel zvati
da ih ideš brati?

Znam ja: veter bu ti vesel
sladki glas donesl
i povedal čiček z grane,
još za zorje rane.

Ja pak tebe nemrem zvati.
ljubav svoju dati,
a tak puno, prepuno je
sad je srce moje!

MAK

Po žitu zažarel se mak,
Po zlatu razgorel se tak
Kak rože od plamena same
Od njih bum ja venec ti splel
I stihla na glavu ti del,
Na svilene, rudaste prame,
Vu venjah sem videl te tak,
Al zakaj je trusil se mak,
I bila si žarka od srama?
Povedati to se ne sme,
Ti pitala ne buš, kaj ne?
Kaj bilo je, znaš ti i sama!

DOMJANIČEV VRT

Domjaničev vrt u dvorištu Gimnazije Sesvete,
od svibnja 2023.

Kritička literatura o Dragutinu Domjaniću:

- 1. *Domjanić, Dragutin: Za zbogom***
- 2. *Čepulić, Drago: Nepoznati Domjanić,***
- 3. *Jembrih, Alojz: Dragutin Domjanić u novom svjetlu***
- 3. *Šicel, Miroslav: Pisci i kritičari***
- 4. *Časopis "Kaj", br.1 (16), 1983.***
- 5. *Domjanićeve zbirke poezije***

PEJZAŽI DOMJANIĆEVE DUŠE

Projektni dan škole 2023. posvetili smo

DRAGUTINU DOMJANIĆU

- ***DOMJANIĆEV VRT*** – radionica koju su vodile profesorice Draženka Čutura i Mira Križan s učenicima
- ***OSLIKANI DOMJANIĆEV VRT*** – radionica koju su vodile profesorice Ina Jozić i Ruža Jozić s učenicima Likovne grupe.